

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Högsta domstolen — Wykładnia art. 98 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11, str. 1) — Ciężący na krajowym sądzie właściwym w sprawie wspólnotowych znaków towarowych, który stwierdził, że pozwany naruszył wspólnotowy znak towarowy lub stworzył groźbę takiego naruszenia, obowiązek wydania postanowienia zakazującego pozwanemu kontynuowania działań stanowiących naruszenie lub stwarzających groźbę naruszenia, chyba że istnieją szczególne powody zaniechania wydania takiego postanowienia — Krajowe prawodawstwo zawierające bezwzględny zakaz podejmowania działań stanowiących naruszenie i przewidujące możliwość nałożenia sankcji karnej z tytułu kontynuowania takich działań

Sentencja

- 1) Artykuł 98 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego należy interpretować w ten sposób, iż sam fakt, że prawdopodobieństwo kontynuowania działań stanowiących naruszenie lub stwarzających groźbę naruszenia nie jest oczywiste lub jest jedynie ograniczone, nie stanowi szczególnego powodu, by sąd właściwy w sprawach wspólnotowych znaków towarowych zaniechał wydania postanowienia zakazującego pozwanemu kontynuowania tych działań.
- 2) Artykuł 98 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94 należy interpretować w ten sposób, że okoliczność, iż prawo krajowe zawiera ogólny zakaz naruszania wspólnotowych znaków towarowych i przewiduje możliwość nałożenia sankcji karnej za kontynuowanie działań stanowiących naruszenie lub stwarzających groźbę naruszenia, niezależnie do tego, czy mają one charakter umyślny, czy wynikają z rażącego niedbalstwa, nie stanowi szczególnego powodu, by sąd właściwy w sprawach wspólnotowych znaków towarowych zaniechał wydania zakazu kontynuowania przez pozwanego tych działań.
- 3) Artykuł 98 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94 należy rozumieć jako nakładający na sąd krajowy właściwy w sprawach wspólnotowych znaków towarowych, który wydał postanowienie zakazujące pozwanemu kontynuowania działań stanowiących naruszenie lub stwarzających groźbę naruszenia wspólnotowego znaku towarowego, obowiązek zastosowania przewidzianych prawem krajowym środków służących zapewnieniu przestrzegania tego zakazu, nawet jeśli to prawo krajowe zawiera ogólny zakaz naruszania wspólnotowych znaków towarowych i przewiduje możliwość nałożenia sankcji karnej z tytułu kontynuowania działań stanowiących naruszenie lub stwarzających groźbę naruszenia, niezależnie od tego, czy są one umyślne, czy wynikają z rażącego niedbalstwa.
- 4) Artykuł 98 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94 należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy właściwy w sprawie wspólnotowych znaków towarowych, który wydał postanowienie zakazujące pozwanemu kontynuowania działań stanowiących naruszenie lub stwarzających groźbę naruszenia wspólnotowego znaku towarowego, ma obowiązek zastosować — spośród przewidzianych prawem krajowym środków — te, których celem jest zapewnienie przestrzegania zakazu, nawet jeśli zgodnie z tym prawem krajowym owe środki nie mogłyby być zastosowane w przypadku analogicznego naruszenia krajowego znaku towarowego.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 16 listopada 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-357/05) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Wewnętrzny rynek gazu ziemnego — Brak transpozycji w przewidzianym terminie)

(2006/C 331/25)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: B. Schima i S. Pardo Quintillán, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: F. Díez Moreno, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak ustanowienia w przewidzianym terminie przepisów niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/30/WE z dnia 22 czerwca 1998 r. dotyczącej wspólnych zasad w odniesieniu do rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 98/30/WE (Dz.U. L 176, str. 57)

Sentencja

- 1) Nie ustanawiając w przewidzianym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/30/WE z dnia 22 czerwca 1998 r. dotyczącej wspólnych zasad w odniesieniu do rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 98/30/WE, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy tej dyrektywy.
- 2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 257 z 15.10.2005.

⁽¹⁾ Dz.U. C 281 z 12.11.2005.